

Прѣди всичко, отрядитѣ у Твърдица и Хайнѣ "богазѣ" се располагатѣ у южния изходѣ на дефилето, безѣ да се испрати нананпрѣдѣ на прѣвала поне една незначителна частѣ за наблюдение. Общо правило е, при пасивната отбрана на едно дефиле, да се располагатѣ задѣ него, но това трѣбва да се разбира не въ таквазѣ тѣсна смисълѣ, както бѣше направено отѣ хайнѣ-кейската и твърдишки отбранителни застави. Тѣ въ всѣки случай трѣбваше да се расположатѣ тѣй, че да могатѣ да задържатѣ настѣпление на противника поне толкова врѣме, колкото е необходимо на главния резервѣ за да пристигне у изхода на дефилето. Разстоянието отѣ Сливенѣ и Казанлъкѣ до Хайнѣ-кей е около 30 километра или единѣ усиленѣ прѣходѣ, слѣдователно и заставата би трѣбвало да заеме таквазѣ позиция, която да ѣ позволи да се удържи поне единѣ день до пристиганието на главния резервѣ. Като таквазѣ можеше да бѣде само водораздѣла, гдѣто хайнѣкейския отрядѣ можеше да се удържи доволно дълго срѣщу сравнително не голѣмитѣ сили на генералѣ Гурко, а въ случай на несполука — да почне бавно отстъпление къмѣ Хайнѣ-кей, гдѣто и да се спрѣ на главната позиция, на която къмѣ това врѣме щѣха да пристигнатѣ и главнитѣ сили отѣ Сливенѣ и Нова Загора и частния резервѣ отѣ Казанлъкѣ и Шипка.

Друга съществена грѣшка ни се вижда — расположението на общия резервѣ и щаба на отряда въ Сливенѣ и Нова Загора, т. е. задѣ дѣсния флангѣ на отбраняемата линия. Това расположение гарантира само Котленския проходѣ и прохода прѣзѣ Демирѣ-капия, който по естественнитѣ си свойства е най-труднопроходимия. Централнитѣ проходи и особено важнейшия — Шипченския сѣ били прѣдоставени сами на себе сѣ. Като кавалерия на отбранителнитѣ застави е придадена ирегулярната черкезска конница, която, повидимому, е била повече заета съ плячка въ богатата Тундженска